

**UCHWAŁA NR XI.71.2011
RADY MIEJSKIEJ W GUBINIE**

z dnia 11 sierpnia 2011 r.

w sprawie: skargi PPHU POLTRAG sp. z o.o. z siedzibą w Gubinie na uchwałę Rady Miejskiej w Gubinie z dnia 12 maja 2011 r. nr IX.51.2011 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego południowo – zachodniej części „Starego Miasta” miasta Gubin

Na podstawie art. 54 § 2 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2002 r., Nr 153, poz. 1270) oraz art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 08 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r., nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) uchwała się, co następuje:

§ 1. Rada Miejska, po zapoznaniu się ze skargą PPHU Poltrag sp. z o.o. na uchwałę Rady Miejskiej w Gubinie z dnia 12 maja 2011 r. nr IX.51.2011 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego południowo – zachodniej części „Starego Miasta” miasta Gubin, uznaje ją za bezzasadną, z uwagi na zgodność podjętej uchwały z przepisami prawa oraz nienaruszenie chronionych prawem uprawnień skarżącego, jak i jego interesu prawnego.

§ 2. Zobowiązuje się przewodniczącego Rady Miejskiej do udzielenia odpowiedzi na skargę oraz udziela się jemu pełnomocnictwa do reprezentowania Rady Miejskiej w postępowaniu sądowo – administracyjnym wywołanym wniesieniem przedmiotowej skargi z jednoczesnym upoważnieniem do udzielania dalszych pełnomocnictw.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Uzasadnienie

Skarżący zwrócił się w trybie art. 101 ustawy o samorządzie gminnym do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim za pośrednictwem Rady Miejskiej w Gubinie z zarzutem naruszenia prawa poprzez uznanie, że uchwalony plan zagospodarowania przestrzennego narusza prawo własności. Zdaniem skarżącego fakt, iż jest on właścicielem działek, na których zamierza realizować inwestycję budowy stacji paliw przesądza o naruszeniu jego interesu prawnego poprzez wyłączenie w planie dopuszczalności takich przedsięwzięć na terenie południowo – zachodniej części „Starego Miasta” w Gubinie. Skarga dotyczy zapisów tekstu planu stanowiącego treść uchwały w § 4 ust. 5 pkt 5) oraz ust. 6 pkt 3), zakazujących realizacji obiektów o funkcji obsługi komunikacji, w tym stacji paliw na terenach oznaczonych symbolem „2 U,MW” i „3 U,MW”. Przeznaczenie terenu objętego w/w planem na funkcje usługowe, handlowe, administracyjne, turystyczne i mieszkaniowe, z wyłączeniem stacji paliw, zostało podyktowane wytycznymi konserwatorskimi, wynikającymi z faktu położenia obszaru objętego planem na terenie zespołu krajobrazowo – urbanistycznego miasta Gubina, który wpisany został jako dobro kultury do rejestru zabytków pod numerem 62 (3031) podlegające ścisłej ochronie konserwatorskiej. W tym stanie rzeczy, zalecane gabaryty projektowanej zabudowy, zachowanie skali i charakteru starego miasta, wynikające z wytycznych konserwatorskich, dążenie do zachowania linii zabudowy „wąskich” uliczek, „zamkniętych” wewnątrz kwartałów, zieleni na terenie dawnej fosy, wyklucza możliwość zlokalizowania budynku stacji paliw z towarzyszącą zabudową, traktując jako obiekt dysharmonizujący, wymagający przeznaczenia dużych obszarów na dojazdy, parkingi, zaopatrzenie, zbiorniki paliwa itp. Wskazaniem konserwatorskim jest zatem, aby funkcje obce miastu historycznemu, np. stacja paliw były lokalizowane poza jego obszarem. W związku z powyższym planowana inwestycja nie powinna być lokalizowana na obszarze Starego Miasta Gubina. Inwestycja ta naruszałaby zasady ochrony konserwatorskiej zabytkowego układu urbanistycznego miasta w zakresie funkcji obszaru staromiejskiego, rozplanowania działek, relacji przestrzennych między poszczególnymi obiektami znajdującymi się w jego granicach. Zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. Nr 80 poz. 717 z późn. zm.) kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy należy do zadań własnych gminy. Przepis ten ugruntowuje w istocie autonomię gminy w sferze polityki przestrzennej. Oznacza to, iż Gmina posiada pełnię władztwa planistycznego, które doznaje ograniczeń jedynie wyjątkowo. Twierdzenie skarżącego, które czyni on podstawą skargi, zmierzają w istocie do wykazania, iż gmina nadużyła władztwa planistycznego wyłączając dopuszczalność wznoszenia stacji paliw na nieruchomościach objętych planem. Z tym twierdzeniem nie sposób się zgodzić. W szczególności należy wskazać, iż skargę nie konkretyzuje materialnych norm prawnych, które miałyby być naruszone uchwaleniem przedmiotowego planu. Należy podnieść w tym miejscu, iż bezwzględnie przesłankami uwzględnienia skargi na miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest naruszenie interesu prawnego danego podmiotu determinujące jednocześnie naruszenie norm prawa materialnego. Weryfikując skargę przez pryzmat ewentualnego zarzutu nadużycia władztwa planistycznego koniecznym jest powołanie podnoszonych okoliczności, które stały się podstawą wyłączenia dopuszczalności realizacji inwestycji, takich jak stacja paliw. Jak wskazuje się w uzasadnieniu skargi „...zasadniczym kryterium przemawiającym za nie uwzględnieniem żądań skarżącego są wyłącznie wytyczne konserwatora zabytków oraz położenie tego obszaru na terenie zespołu krajobrazowo – urbanistycznego, wpisanego do rejestru zabytków, jako dobra kultury.” Okoliczność ta dobitnie dowodzi, iż kryterium różnicujące, które stało się podstawą kwestionowanego przez skarżącego wyłączenia, ma przede wszystkim charakter obiektywny, wykazując jednocześnie proporcjonalność stanowionych ograniczeń. Zarzuty artykułowane przez skarżącego sprowadzają się w sferze merytorycznej jedynie do polemiki z ustaleniami konserwatora zabytków i za podstawę przyjmują tezę, iż każde przeznaczenie danego terenu na realizację m.in. działalności usługowo – handlowej winno automatycznie skutkować dopuszczeniem budowy stacji paliw. Koncepcja ta abstrahuje całkowicie od zróżnicowania urbanistycznego terenów objętych ochroną zabytków i nie podważa skuteczności zasadności wytycznych konserwatora. Uwzględnienie przez radę gminy wytycznych konserwatorskich nastąpiło w wykonaniu obowiązków statuowanych normą art. 19 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. W świetle powyższego bezzasadnym byłby zatem także i argument o nadużyciu władztwa planistycznego. Zaskarżona uchwała nie narusza przepisów prawa i z uwagi na proporcjonalność stanowionych ograniczeń nie stanowi nadużycia władztwa planistycznego gminy.